

dækker således bredere målgrupper, men de skal naturligvis også være til rådighed for personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne.

Den sidste gruppe er hjælp, der skal tilgodeses behov hos personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer. Disse specialiserede tilbud omfatter på børneområdet både tilbud til truede børn og unge samt deres familier, og tilbud til børn med nedsat funktionsevne. På voksenområdet er der tale om tilbud til socialt udsatte grupper, sindslidende, voksne med nedsat funktionsevne samt ældre med særlige problemer.

Tilbud, der retter sig mod personer med særlige problemer, forudsætter som udgangspunkt en individuel behovsvurdering, og det drejer sig om en bred vifte af tilbud, der både kan have midlertidig og mere permanent karakter.

Stk. 2 fastslår, at formålet med hjælpen er at fremme den enkeltes mulighed for at klare sig selv eller at lette den daglige tilværelse og forbedre livskvaliteten.

Hjælpen skal således bidrage til, at modtageren kan bruge sine egne ressourcer, helst sådan, at hun eller han kan klare sig selv. Men for meget vigtige grupper af personer er dette imidlertid ikke realistisk. Derfor nævnes det udtrykkeligt i stk. 2, at for nogle er det et væsentligt mål at lette den daglige tilværelse og forbedre livskvaliteten.

Stk. 3 fremhæver, at udgangspunktet for hjælpen er, at modtageren har et ansvar for sig selv og sin familie, men der skal i hvert enkelt tilfælde tages hensyn til den enkelte persons behov og forudsætninger. De sociale myndigheder skal således tilrettelægge hjælpen på en sådan måde, at modtageren ud fra sine personlige forudsætninger får indflydelse på og ansvar for sin egen tilværelse.

Til § 2

Forslaget viderefører princippet i bistandslovens § 1 om, at lovens ydelser kun kan gives til personer, der lovligt opholder sig her i Danmark (dvs. ikke Grønland og Færøerne). Dette gælder uanset nationalitet.

Bestemmelsen i stk. 2 giver socialministeren bemyndigelse til at fastsætte regler for, hvornår hjælpen kan bevares under midlertidige ophold i udlandet. Reglerne skal give kommunerne mulighed for under nærmere betingelser og efter aftale med modtageren af hjælp at give denne mulighed for at kunne modtage fx hjælpemidler under studieophold, revalidering, aktivering, eller andre ophold til særlige formål i udlandet, jf. lov om aktiv socialpolitik § 5 med bemærkninger.

Stk. 3 svarer til bistandslovens § 3, stk. 2.

Til kapitel 2

Rådgivning

Til § 3

Bestemmelsen svarer til bistandslovens § 28, men er efter forslaget opdelt således, at de særlige rådgivningsforpligtelser overfor børn og unge samt deres familier, samt overfor voksne med særlige problemer, er beskrevet i særskilte bestemmelser, jf. forslagens afsnit II, §§ 5 og 32, og afsnit III, §§ 66 og 67.

Forslaget viderefører således intentionerne i Socialreformkommissionens 2. betænkning (nr. 664/1972) om det sociale trykkesystem, hvorefter myndighederne bør pålægges en pligt til at etablere en almen social rådgivnings- og vejledningsordning. Af socialministerens svar på spørgsmål 26 a fra Folketingets socialudvalg (1972/1973) fremgår, at der i overensstemmelse med kommissionens anbefaling ved § 28 er foreslået at pålægge de sociale udvalg pligt til at give tilbud om vejledning og støtte til enhver, som må antages at trænge hertil. Heri ligger – ifølge socialministerens svar – både en forpligtelse til at etablere en almen rådgivnings- og vejledningsordning for dem, der har behov for og selv ønsker rådgivning, og en forpligtelse til at udøve en opsøgende og forebyggende indsats.

I overensstemmelse med denne anbefaling fremgår det af pkt. 5 i Socialministeriets cirkulære af 12. december 1986 om rådgivning og tilsyn efter bistandsloven, at der fra det sociale udvalgs side må drages omsorg for, at tilbudet om åben vederlagsfri vejledning og rådgivning bliver kendt som en hjælpeforanstaltning, der er til rådighed for alle.

Der er således ikke tilsigtet nogen realitetsændringer med hensyn til omfanget af den generelle rådgivningsforpligtelse i bistandslovens § 28.

Stk. 1 fastslår, at der skal findes tilbud om rådgivning om sociale problemer, og at det er en kommunal opgave. Det påhviler kommunen at vurdere omfanget af behovet for rådgivning og tage stilling til, hvorledes rådgivningen skal tilrettelægges ud fra en bedømmelse af de muligheder, der er til stede eller kan tilvejebringes gennem et samarbejde med andre myndigheder.

Rådgivning skal have karakter af et åbent tilbud, hvor det står enhver frit for at henvende sig. Der er ingen begrænsninger med hensyn til, hvem der kan søge om rådgivning. Rådgivningen er gratis uanset økonomiske forhold. Rådgivningen kan bestå i en enkeltstående oplysning, i samtaler med personen, i hjælp til løsning af praktiske problemer, formidling